

РЕШЕНИЕ

№ 1507

гр. Варна, 29.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 30 СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети септември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Елена Николова

при участието на секретаря Анг. Пенчева
като разгледа докладваното от Елена Николова Гражданско дело № 20213110106481 по описа за 2021 година

Производството е образувано по искова молба вх.№ 8252/05.05.2021 г., подадена от Н.А. П., с ЕГН *****, с адрес: гр. В. срещу „Черно море“ АД с ЕИК 103003102, със седалище и адрес на управление: гр. Варна, бул. „Владислав Варненчик“ 256, представлявано от председателя на съвета на директорите Петьо Йорданов Милков, с която са предявени следните искове:

1.С правно основание чл. 221, ал.1, във вр. с чл. 327, ал.1, т.2 от КТ да бъде осъден ответникът да заплати на ищеца сумата от 490,00 лева, представляваща обезщетение за неспазен срок на предизвестие, ведно със законната лихва от завеждане на исковата молба в съда 05.05.2021 г. до окончателното изплащане на дължимата сума;

2.С правно основание чл. 128, ал.2 от КТ да бъде осъден ответникът да заплати на ищеца сумата от 21367,17 лв., представляваща незаплатено на ищеца нетно трудово възнаграждение за месеците март, април май, юни юли, август, септември, октомври, ноември и декември 2018 г., януари, февруари, март, април май, юни юли, август, септември, октомври, ноември и декември 2019г. и януари, февруари, март, септември и октомври 2020г. в неуточнен размер, а съгласно приложената спогодба и устна справка, както следва:

За м. 02 2018г. сумата от 157,25 лв.;

За м. 03 2018г. сумата от 957,38 лв.;

За м. 04 2018г. сумата от 965,13лв.;

За м.05.2018г. сумата от 951,03 лв.;

За м. 06.2018г. сумата от 944,93 лв.;

За м. 07.2018г. сумата от 957,25 лв.;

За м. 08.2018г. сумата от 782,02 лв.;

За м.09.2018г. сумата от 980,11лв.;

За м. 10.2018г. сумата от 839,45 лв.;

За м. 11.2018г. сумата от 840,86 лв.;

За м. 12.2018г. сумата от 953,05 лв.;

За м.01.2019г. сумата от 789,80 лв.;

За м.02.2019г. сумата от 977,89 лв.;

За м. 03.2019г. сумата от 917,35 лв.;

За м. 04.2019г. сумата от 970,13 лв.;

За м. 05.2019г. сумата от 685,81 лв.;

За м. 06.2019г. сумата от 535,51 лв.;

За м. 07.2019г. сумата от 605,35 лв.;

За м.08.2019г. сумата от 965,47 лв.;

За м. 09.2019г. сумата от 676,42 лв.;

За м. 10.2019Г. сумата от 605,35 лв.;

За м. 11.2019г. сумата от 714,01лв.;

За м. 12.2019г. сумата от 450,95 лв.;

За м.01.2020г. сумата от 731,75 лв.;

За м.02.2020г. сумата от 727,78 лв.;

За м.03.2020г. сумата от 102,46 лв.

За м. 09.2020г. сумата от 430,35 лв. и

За м. 10.2020г. сумата от 1152,33 лв.,

ведно със законната лихва от завеждане на исковата молба в съда 05.05.2021 г. до окончателното изплащане на дължимата сума.

Обстоятелства, от които се твърди, че произтича претендираното право: Ищецът излага, че е полагал труд при ответника съгласно трудов договор от януари месец 2006 год., на длъжността "заместник изпълнителен директор" в предприятието с основно месечно трудово възнаграждение към датата на сключване на трудовия договор, в размер на 300 лв.

Считано от м.03.2018 год. до 12.10.2020 год. ищецът полагал труд без към него да е имало каквито и да са забележки, дисциплинарни производства и прочие. За този период обаче, ищецът не е получавал трудовото си възнаграждение, или го е получавал в минимална част. Поради тази причина, а именно поради неплащане на уговореното възнаграждение ищецът подал молба на 08.10.2020 год. на основание чл.327, ал. 1, т.2 от КТ, с която прекратил едностранно трудовото си правоотношение, считано от 12.10.2020г., поради нередовно плащане.

На 22.10.2020г. между страните била сключена Спогодба №179/22.10.2020г., в която работодателят признал размера на неизплатените трудови възнаграждения и обезщетения, за месеците: м.02 2018г. - 157,25 лв.; м. 03 2018г.- 957,38 лв.; м. 04 2018г. - 965,13 лв.; м.05.2018г.-951,03 лв.; м. 06.2018г. - 944,93 лв.; м.07.2018г.- 957,25 лв.; м. 08.2018г.- 782,02 лв.; м. 09.2018г.-980,11лв.; м. 10.2018г.-839,45 лв.; м. 11.2018г.- 840,86 лв.; м. 12.2018г.-953,05 лв.; м.01.2019г.- 789,80 лв.; м.02.2019г.-977,89 лв.; м.03.2019г.-917,35 лв.; м. 04.2019г.- 970,13 лв.; м.05.2019г.-685,81лв.; м. 06.2019г. - 535,51 лв.; м. 07.2019г.- 605,35 лв.; м. 08.2019г.- 965,47 лв.; м.09.2019г.- 676,42 лв.; м. 10.2019г. - 605,35 лв.; м. 11.2019г.- 714,01лв м. 12.2019г. - 450,95 лв.; м.01.2020г. - 731,75 лв.; м.02.2020г. - 727,78 лв. и м.03.2020г. - 102,46 лв., или общо 19 784,49 лв.

Съгласно т. 2 от спогодбата сумата следвало да бъде изплатена на 14 вноски с падежи и размер, както следва:

1.До 30.11.2020г. -1402,49 лв.;

2.До31.12.2020г. - 1414,00 лв.;

3.До31.01.2021г.- 1414,00 лв.;

4.До28.02.2021г. - 1414,00 лв. и

5.До 31.03.2021г. - 1414,00 лв., и така на последно число от всеки месец до

31.12.2021г. По 1414,00 лв.

Излага, че действително в бланката на спогодба, подготвена от деловодството на „Черно Море“ АД, в т. 5 било указано, че „В случай, че Длъжникът забави плащането на която и да е вноска с повече от три месеца, същата ще бъде изплатена заедно със следващата“. Това обаче, с оглед съдържанието на спогодбата и чл. 20 от ЗЗД счита, че обезсмисля самата спогодба, премахва смисъла от падежите на всяка погасителна задължението вноска и следва да не бъде взето предвид. Към датата на депозиране на настоящата искова молба плащане от длъжника не е постъпило, а дължимите вноски съгласно спогодбата са 5 - в размер на 7070 лв.

Допълнително, ищецът сочи, че е полагал труд и през месеците 09.2020 г. и 10.2020г., като за същите дължимите му се, но неплатени възнаграждения са, както следва: за м. 09.2020г. - 430,35 лв. и за м. 10.2020г. - 1152,33лв., или общо 1,582.68 лв., съгласно устна справка от счетоводството на ответника. Тоест сумата на дължимите, но неплатени на ищеца трудови възнаграждения и обезщетения са в общ размер на 21 367,17 лв. Отделно от това, на осн. чл. 224, ал. 1 от КТ следва да му се изплати и парично обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 2020г., което не може да установи по размер.

В отговора ответникът оспорва предявения иск над признатия от него размер - сума от 19 952,54лв. Признава, че с ищеца Н. П. АТ. имали подписан трудов договор №01/05.01.2006г., който със Заповед №048 от 09.10.2020г. бил прекратен на основание чл.327, ал.1, т.2 от КТ, считано от 12.10.2020г. Излага, че дружеството има финансови затруднения, за което ищецът е наясно с оглед изпълняваната от него длъжност.

В съдебно заседание ищецът чрез процесуален представител поддържа предявената искова молба и извършва увеличение на исковата претенция, която след изменението да се счита предявена за сумата **28422.87 лева**, която представлява сбор от дължимите се брутни трудови възнаграждения на ищеца за периода от м. 02.2018 г. до м. 10.2020 г. в общ размер на **27 522.87лв.**, всяко от които, както следва: м. 02 2018г. - 1233,60 лв.; м. 03 2018г. - 1233,77 лв.; м. 04 2018г. - 1243, 76 лв.; м. 05.2018г. - 1225,59 лв.; м. 06.2018г. - 1217,73 лв.; м. 07.2018г. - 1233,59 лв.; м. 08.2018г. - 1007,78 лв.; м. 09.2018г. - 1263,06 лв.; м. 10.2018г. - 1081,79 лв.; м. 11.2018г. - 1083,62 лв.; м. 12.2018г. - 1228.18 лв.; м. 01.2019 г. - 1017,82 лв.; м. 02.2019г. - 1260,20 лв.; м. 03.2019г. - 1182.18 лв.; м. 04.2019 г. - 1250.20 лв.; м. 05.2019г. - 883.80 лв.; м. 06.2019г. - 690.10 лв.; м.07.2019г. - 780.11 лв.; м. 08.2019 г. - 1244.20 лв.; м. 09.2019 г. - 871.70 лв.; м. 10.2019г. - 780.11 лв.; м. 11.2019г. - 920.14 лв.; м. 12.2019 г. - 581.14 лв.; м. 01.2020 г. - 943.01 лв.; м. 02.2020 г. - 937.88 лв.; м. 03.2020г. - 132.05 лв.; м.09.2020г. - 554.60 лв.; м. 10.2020г. - 441.16 лв., както и полагащото му се обезщетение за неспазения срок на предизвестие в размер на едно брутно трудово

възнаграждение в размер на 900 лв. на основание чл.221, ал.1 от КТ вр. чл.327, ал.1, т.2 от КЗ.

Ответникът не изпраща представител.

Съдът, като прецени съобразно чл.12 и чл.235 ГПК поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, и по вътрешно убеждение, приема за установено от фактическа страна следното:

По делото е прието за безспорно и ненуждаещо се от доказване, че между ищеца и ответника за процесния период е бил действащ трудов договор, който е прекратен със Заповед №048 от 09.10.2020г., на основание чл.327, ал.1, т.2 от КТ, считано от 12.10.2020г.; че ответното дружество дължи на ищеца неизплатени трудови възнаграждения в общ размер на **19952,54 лв.**, както следва: За м. 02 2018г. сумата от 157,25 лв.; За м. 03 2018г. сумата от 957,38 лв.; За м. 04 2018г. сумата от 965,13лв.; За м.05.2018г. сумата от 951,03 лв.; За м. 06.2018г. сумата от 944,93 лв.; За м. 07.2018г. сумата от 957,25 лв.; За м. 08.2018г. сумата от 782,02 лв.; За м.09.2018г. сумата от 980,11лв.; За м. 10.2018г. сумата от 839,45 лв.; За м. 11.2018г. сумата от 840,86 лв.; За м. 12.2018г. сумата от 953,05 лв.; За м.01.2019г. сумата от 789,80 лв.; За м.02.2019г. сумата от 977,89 лв.; За м. 03.2019г. сумата от 917,35 лв.; За м. 04.2019г. сумата от 970,13 лв.; За м. 05.2019г. сумата от 685,81 лв.; За м. 06.2019г. сумата от 535,51 лв.; За м. 07.2019г. сумата от 605,35 лв.; За м.08.2019г. сумата от 965,47 лв.; За м. 09.2019г. сумата от 676,42 лв.; За м. 10.2019г. сумата от 605,35 лв.; За м. 11.2019г. сумата от 714,01лв.; За м. 12.2019г. сумата от 450,95 лв.; За м.01.2020г. сумата от 731,75 лв.; За м.02.2020г. сумата от 727,78 лв.; За м.03.2020г. сумата от 102,46 лв.

На л. 6 от делото е представен трудов договор №01/05.01.2006 г., сключен между Н. П. АТ. и „Черно море“ АД.

На л.74 от делото е представено допълнително споразумение №040/04.08.2009 г. към трудовия договор, в което е уговорено основно месечно трудово възнаграждение в размер на 600,00 лв., възнаграждение за изпълнение на цели 30% , или 180,00 лв., допълнително възнаграждение за работа с компютър – 5%, или 30,00 лв. и допълнително възнаграждение за владеене на западен език – 5%, или 30,00 лв.

От Спогодба от 22.10.2020 г., сключена между Н. П. АТ. и „Черно море“ АД се установява, че „Черно море“ АД е признало, че дължи на Н. П. АТ., сума в общ размер на 19784,49 лв., както следва: За м. 02 2018г. сумата от 157,25 лв.; За м. 03 2018г. сумата от 957,38 лв.; За м. 04 2018г. сумата от 965,13лв.; За м.05.2018г. сумата от 951,03 лв.; За м. 06.2018г. сумата от 944,93 лв.; За м. 07.2018г. сумата от 957,25 лв.; За м. 08.2018г. сумата от 782,02 лв.; За м.09.2018г. сумата от 980,11лв.; За м. 10.2018г. сумата от 839,45 лв.; За м. 11.2018г. сумата от 840,86 лв.; За м. 12.2018г. сумата от 953,05 лв.; За м.01.2019г. сумата от 789,80 лв.; За м.02.2019г. сумата от 977,89 лв.; За м.

03.2019г. сумата от 917,35 лв.; За м. 04.2019г. сумата от 970,13 лв.; За м. 05.2019г. сумата от 685,81 лв.; За м. 06.2019г. сумата от 535,51 лв.; За м. 07.2019г. сумата от 605,35 лв.; За м.08.2019г. сумата от 965,47 лв.; За м. 09.2019г. сумата от 676,42 лв.; За м. 10.2019г. сумата от 605,35 лв.; За м. 11.2019г. сумата от 714,01лв.; За м. 12.2019г. сумата от 450,95 лв.; За м.01.2020г. сумата от 731,75 лв.; За м.02.2020г. сумата от 727,78 лв.; За м.03.2020г. сумата от 102,46 лв., като е уговорен погасителен план на задълженията от 30.11.2020 г. до 31.12.2021 г.

На л. 11 от делото е приобщена молба от 08.10.2020 г. от Н. П. АТ. до Изп. Директор на „Черно море“ АД, с която моли да бъде освободен от длъжността ЗД „СиЕ“, считано от 12.10.2020 г., на осн. чл. 327 от КТ за незаплатени заплати.

Със Заповед №48/09.10.2020 г. на изп. директор на „Черно море“ АД е прекратено трудовото правоотношение с Н. П. АТ., поради неизплатени трудови възнаграждения, въз основа постъпила молба от работника, като му е начислено и обезщетение по чл. 221, ал.1 от КТ в размер на едно брутно трудово възнаграждение.

Представени са и таблици за отчитане явяването и неявяването на работа за месеците от февруари 2018 г. до октомври 2020 г. (л. 39-71) и фишове за начислени работни заплати (л.76-82).

По делото е представено и заключение на вещото лице А.В. по допусната от съда **съдебно-счетоводна експертиза**, от което се установява, че през 2018г. brutното трудово възнаграждение на ищеца по ведомост е 874лв., а от м.01.2019г. е 900лв. В месец Октомври 2020г. към brutното възнаграждение за месеца е начислено дължимо обезщетение по чл. 221, ал. 1 от КТ в размер на една брутна работна заплата 900лв.

Общо за периода на ищеца са начислени трудови възнаграждения в размери по месеци, както следва:

	за тр.стаж					всичко
	осн.възнаграждение и		платен допл.за		възнагр. начисления	
месец	за отработени дни	проф.опит	отпуск	доп.работа	За цели	бруто
февр.18	699,2	196,48	246,72	40,4	50,8	1233,6
Март 18	790,76	222,2	117,19	49,62	54	1233,77
апр.18	690	193,89	260,93	41,47	57,47	1243,76
Май 18	874	245,59		50	56	1225,59
юни.18	749,14	210,51	174,65	75,43	8	1217,73
юли.18	874	245,59		48	66	1233,59
авг.18	476,73	133,96	280,36	48	68,73	1007,78
септ.18	679,78	191,02	295,82	68,44	28	1263,06
окт.18	570	160,17	269,45		82,17	1081,79
ноем.18	635,64	178,61	113,73	64	91,64	1083,62
дек.18	728,33	204,66	221,86	73,33		1228,18
ян.19	368,18	106,04	453,19	55,64	34,77	1017,82
февр.19	900	259,2		56	45	1260,2
март19	360	103,68	630,1	54,4	34	1182,18
апр.19	675	194,4	315,05	42	23,75	1250,2
май.19	495	142,56	124,69	74,8	46,75	883,8
юни.19	450	122,6		74,68	42,5	690,1

юли.19	200,1	140,5		10,01	40,04	100,11
авг.19	900	259,2			85	1244,2
септ.19	568,42	163,71		85,89	53,68	871,7
окт.19	508,7	146,5		76,87	48,04	780,11
ноем.19	600	172,8		90,67	56,67	920,14
дек.19	378,95	109,14		57,26	35,79	581,14
ян.20	409,09	120,68	374,6		38,64	943,01
февр.20	450	132,75	312,63		42,5	937,88
март.20	85,71	25,29		12,95	8,1	132,05
септ.20	360	106,2		54,4	34	554,6
окт.20						900
Всичко:	16071,69	4585,41	4190,97	1407,71	1267,09	28422,87

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Предявени са искове в условията на обективно кумулативно съединяване с правно основание чл. 128, ал.2 от КТ и чл. 221, ал.1, във вр. с чл. 327, ал.1, т. от КТ.

По искът с правно основание чл. 128 от КТ в тежест на ищеца е да докаже, че му се дължат трудови възнаграждения, както и техния размер, а в тежест на ответника е да докаже, че е заплатил дължимите трудови възнаграждения.

По делото безспорно се доказва, че ищецът е полагал труд в ответното дружество в процесния период, както и размера на дължимото му се трудово възнаграждение за така положения труд. Това е видно от представените таблици за отчитане явяването и неявяването на работа, както и от издадените фишове за работна заплата. Тези документи са представени от ответника, не са оспорени от него и са част от трудовото досие на ищеца.

Съгласно разпоредбата на чл. 270, ал.2 от КТ трудовото възнаграждение се изплаща лично на работника по ведомост или срещу разписка или по писмено искане на работника на негови близки. По писмено искане на работника трудовото му възнаграждение може се превежда на влог в посочена от него банка.

От ищеца съгласно увеличението на исковата претенция се претендира общо сумата от 27522,87 лв., представляваща незаплатено на ищеца брутно трудово възнаграждение за месеците от 02.2018 г. до 10.2020 г., ведно със законната лихва от завеждане на исковата молба в съда 05.05.2021 г. до окончателното изплащане на дължимата сума.

Доказа се, че за всички процесни месеци трудовите възнаграждения са дължими.

Относно техните размери, заключението на експерта следва да бъде кредитирано изцяло. На ищеца следва да бъдат присъдени обаче чистите трудови възнаграждения, тъй като именно това са сумите, които е трябвало да постъпят в неговия патримониум. Удръжките, които работодателят следва да направи за ДОД и ДОО не са дължими като трудово възнаграждение по смисъла на [чл.128 от КТ](#) на работника. Те са публично правно задължение към държавата и следователно размерът им се приспада от общо начисленото на работника брутно трудово възнаграждение (в този смисъл вж. Решение №1715 от 5.02.2004г. на ВКС по гр. д.1019/2002г., III г. о., докладчик съдията В. А., Решение № 166 от 25.02.2010 г. на ВКС по гр. д. № 220/2009 г., III г. о., ГК). В случая е ирелевантно, че тези задължения към бюджета не са заплатени от ответника.

Видно от фишовите за работни заплати е, че нетното трудово възнаграждение на ищеца е както следва:

За м. 02 2018г. сумата от 957,25 лв.; За м. 03 2018г. сумата от 957,38 лв.; За м. 04 2018г. сумата от 965,13 лв.; За м.05.2018г. сумата от 951,03 лв.; За м. 06.2018г. сумата от 944,93 лв.; За м. 07.2018г. сумата от 957,25 лв.; За м. 08.2018г. сумата от 782,02 лв.; За м.09.2018г. сумата от 980,11лв.; За м. 10.2018г. сумата от 839,45 лв.; За м. 11.2018г. сумата от 840,86 лв.; За м. 12.2018г. сумата от 953,05 лв.; За м.01.2019г. сумата от 789,80 лв.; За м.02.2019г. сумата от 977,89 лв.; За м. 03.2019г. сумата от 917,35 лв.; За м. 04.2019г. сумата от 970,13 лв.; За м. 05.2019г. сумата от 685,81 лв.; За м. 06.2019г. сумата от 535,51 лв.; За м. 07.2019г. сумата от 605,35 лв.; За м.08.2019г. сумата от 965,47 лв.; За м. 09.2019г. сумата от 676,42 лв.; За м. 10.2019г. сумата от 605,35 лв.; За м. 11.2019г. сумата от 714,01лв.; За м. 12.2019г. сумата от 450,95 лв.; За м.01.2020г. сумата от 731,75 лв.; За м.02.2020г. сумата от 727,78 лв.; За м.03.2020г. сумата от 102,46 лв., за месец септември 2020 г. сумата от 430,35 лв. и за месец октомври сумата от 252,33 лв. Не е спорно между страните, че за месец 02.2018 г. трудовото възнаграждение е частично платено от ответника, като са извършени плащания в размер на 800,00 лв., като остатъчната стойност е 157,25 лв.

Видно е от фишовите за работни заплати е, че от ответника са извършвани плащания, както следва: м. февруари 2018 г. – 957,25 лв., месец март 2018 г. – 957,38 лв. и за месец април 2018 г. – 300,00 лв., поради което за тези суми искът се явява неоснователен.

По делото не бяха ангажирани други доказателства от ответника, които да установят извършено плащане на дължимите трудови възнаграждения на ищеца за целия процесен период.

Следователно на ищеца следва да бъдат присъдени работни заплати, съобразно гореизложеното, в общ размер на **19142,54 лв.**, като за горницата над тази сума до предявените 27522,87 лв. искът следва да бъде отхвърлен.

На ищеца се дължи и обезщетението по чл. 221, ал.1 от КТ за неползван платен годишен отпуск в размер на брутното трудово възнаграждение, което съгласно заключението на вещото лице е в размер на **900,00 лв.**, която и сума следва да бъде присъдена в полза на ищеца.

От ищеца е направено искане за присъждане на адвокатско възнаграждение на основание чл. 38, ал.2 от Закона за адвокатурата. Същите се определят служебно от съда съгласно Наредба №1 на ВАС. В случая приложим е бл. 7, ал.2, т.2 от Наредбата, по делото не са представени обаче доказателства за сключен договор с процесуалния представител в никоя от хипотезите на чл. 38, ал.1 от ЗАдв., а и изобщо, поради което съдът намира, че адвокатско възнаграждение не следва да се присъжда в полза на адвоката.

На основание чл.78, ал.6 ГПК ответното дружество ответното следва да заплати дължимите по делото държавни такси за разглеждане на предявените иски, съобразно с уважената част. Държавната такса е в размер на 11009,92 лв. по иска с правно основание чл. 128 от КТ, от която сума в полза на държавата следва да бъде присъдена сумата от в общ размер на 765,70 лева, а по иска с правно основание чл. 221, ал.1 от КТ сумата от 50,00 лв. Ответникът следва да бъде осъден да заплати и сумата от 105,77 лв., представляваща припадаща се част съобразно с уважената част от иска от възнаграждение на вещо лице в общ размер от 150,00 лв., или общо **сумата от 921,47 лв.**

Воден от гореизложеното Варненският районен съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „Черно море“ АД с ЕИК 103003102, със седалище и адрес на управление: гр. Варна, бул. „Владислав Варненчик“ 256, представлявано от председателя на съвета на директорите Петьо Йорданов Милков **ДА ЗАПЛАТИ** на Н.А. П., с ЕГН *****, с адрес: гр. В. **сумата от 19142,54 лв. (деветнадесет хиляди сто четиридесет и два лева и петдесет и четири стотинки)**, представляваща нетното трудово възнаграждение на ищеца, както следва: За м. 02 2018г. 0 лв.; За м. 03 2018г. 0 лв.; За м. 04 2018г. сумата от 665,13 лв.; За м.05.2018г. сумата от 951,03 лв.; За м. 06.2018г. сумата от 944,93 лв.; За м. 07.2018г. сумата от 957,25 лв.; За м. 08.2018г. сумата от 782,02 лв.; За м.09.2018г. сумата от 980,11лв.; За м. 10.2018г. сумата от 839,45 лв.; За м. 11.2018г. сумата от 840,86 лв.; За м. 12.2018г. сумата от 953,05 лв.; За м.01.2019г. сумата от 789,80 лв.; За м.02.2019г. сумата от 977,89 лв.; За м. 03.2019г. сумата от 917,35 лв.; За м. 04.2019г. сумата от 970,13 лв.; За м. 05.2019г. сумата от 685,81 лв.; За м. 06.2019г. сумата от 535,51 лв.; За м. 07.2019г. сумата от 605,35 лв.; За м.08.2019г. сумата от 965,47 лв.; За м. 09.2019г. сумата от 676,42 лв.; За м. 10.2019г. сумата от 605,35 лв.; За м. 11.2019г. сумата от 714,01лв.; За м. 12.2019г. сумата от 450,95 лв.; За м.01.2020г. сумата от 731,75 лв.; За м.02.2020г. сумата от 727,78 лв.; За м.03.2020г. сумата от 102,46 лв., за месец септември 2020 г. сумата от 430,35 лв. и за месец октомври сумата от 252,33 лв., ведно със законната лихва от завеждане на

исковата молба в съда 05.05.2021 г. до окончателното изплащане на дължимата сума, **като ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата **над** сумата от 19142,54 лв. (деветнадесет хиляди сто четиридесет и два лева и петдесет и четири стотинки) **до** претендираните 27522,87 лв. (двадесет и седем хиляди петстотин двадесет и два лева и осемдесет и седем стотинки).

ОСЪЖДА „Черно море“ АД с ЕИК 103003102, със седалище и адрес на управление: гр. Варна, бул. „Владислав Варненчик“ 256, представлявано от председателя на съвета на директорите Петьо Йорданов Милков **ДА ЗАПАЛТИ** на Н.А. П., с ЕГН *****, с адрес: гр. В. **сумата от 900,00 (деветстотин) лева**, представляваща обезщетение за неспазено предизвестие, на осн. чл. 221, ал.1 от КТ, във вр. с чл. 327, т.2 от КТ, ведно със законната лихва от завеждане на исковата молба в съда 05.05.2021 г. до окончателното изплащане на дължимата сума.

ОСЪЖДА „Черно море“ АД с ЕИК 103003102, със седалище и адрес на управление: гр. Варна, бул. „Владислав Варненчик“ 256, представлявано от председателя на съвета на директорите Петьо Йорданов Милков **ДА ЗАПЛАТИ** в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Районен съд гр.Варна сумата от **921,47 лева (деветстотин двадесет и един лева и четиридесет и седем стотинки)**, представляваща държавна такса и разноски в настоящото производство, на основание чл.78, ал.6 ГПК

Банкова сметка, по която да се преведат присъдените в полза на Варненски районен съд суми: BG89 FINV 9150 31BG N0FP GK , SWIFT код, банков код: FINVBGSF, при Първа инвестиционна банка АД, – клон Варна.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Варненски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Варна: _____